

սութիւններով պարապել, շարունակելով մի և
նոյն ժամանակ իր աշխատակցութիւնը Ռուսա-
տանի և արտասահմանի մասնագիտական լրա-
գրներում։ Հանդուցեալը Ռուսատանում երա-
ժշտական կրթութեան առաջին պիօններներից

մէկն էր և պատկանելով այն շըջանին, որից առաջ են եկել նշանաւոր ուսու կօմպօլիտօրներ Գլխնկա, Թօրգօմիծուկիյ, Սէրով և ուրիշները. նա իր յիշողութիւնների մէջ հնտաքրքիր տեղեկութիւններ է տալիս թէ այդ երաժշտների և թէ նրանց աշխատութիւնների մասին՝ ընդգծելով միանգամայն և իր յարաբերութիւնները նրանց հետ: Հանդուցեալը նաև անմահ Բէլինսկու առանձին բարեկամութիւնն էր վայելում: Իր մեծ բարեկամին նուիրած նրա տողերը ջերմ զգաց-մունքով են ներչնչված: Խօսելով իր գրուածքի մէջ Լիստի մասին, Արնոլդ յիշում է 1842 թ., երբ հոչակաւոր երաժշտան աւագին մանդամ այցելեց Ռուսաստանը և այնքան ջերմ ընդունելութիւն գտաւ Պետերբուրգի և Մօսկվայի հասարակութեան Կողմից: Լիստի նշանակութիւնը երաժշտութեան մէջ, նրա կեանքը և անձնական յատկութիւնները գեղեցիկ կերպով նկարագրված են յիշողութիւնների մէջ: Մի քանի տողեր նուիրված են և Մօսկվայի կօնսերվատորիային, ուր հանգուցեալը հրաւիրված էր արտասահմանից պրօֆեսորի պաշտօնով, այն դժուային ինտրիցները և կարգերը, որոնք տիրում էին այնտեղ: Ըստինչուէնի կառավարութեան ժամանակ՝ ծշմարիս որ այդ հաստատութեան պատմութեան ամենատխուր էջերն են կազմում: Մի խօսքով՝ Արնոլդի այդ գրուածքը մի պատմական յիշատակագիր է, ուր համառօտ կերպով ամփոփված են ուսու երաժշտութեան և գրականութեան վերաբերեալ նշանաւոր անցքերը:

Մենք այս ամառ միշտն ծանօթացանք այդ
պատկառելի անձնաւորութեան հետ և որքան
մեծ էր մեր ուրախութիւնը, որ միասին, մի
սեղ մտերմական շրջանում պիտի անցկացնէինք
ամառային ամիսները; Մենք արդէն նախօրօք
պատրաստվում էինք վայելել այդ ընկերութեան
օազգրութիւնը... Պատճառը պարզ էր. Արմօլոր
հեռու, պատմական անցեալի միա կ կենդանի
լիան էր մնացել, որ կարող էր կենդանի լեզ-
ով այդ անցեալից հետաքրքիր տեղեկութիւն-
ներ հաղորդել՝ անձնական տպաւորութիւններ վա-
ղուց մեռած նշանաւոր գործիչների մասին, որոնց
ետ ինքը մասնակցել էր 30-կան մանաւանդ 40-
ան թւականների գրական-երաժշտական շարժման:
ու որքան զառն եղաւ մեր կոկիծը, երբ այդ
տարեկան պատկառելի ծերունին, որից
մենք այնչափ ակնակալութիւններ ունինք, մի
անի օրից յետոյ ինքը պատմութեան նիւթ
արձաւ—մեռուաւ:
Արմօլորի մահուան լուրին սոտանալուց յետոյ

այսարական զրտութեան ակադեմիայի սահմա-
ահ Մեծ Իշխան Կօնստանտին Կօնստանտինո-
իչն անմիջապէս հեռագրով իր ցաւակցութիւնը
այստեղ հանգուցեալի աղջկան. նաև ստացվե-
ան բազմաթիւ ցաւակցական հեռագիրներ
օսկվայի կօնսերվատորիայի դիրեկտորից, մի
անի սենատորներից, օպերային արտիստներից,
զգականերից, բարեկամներից և ծանօթներից:

Թող մեր արցունքը, ինչպէս գիշերվայ
Յօդերն են իջնում նորա զամբանի
Խոսերի վըրայ:

Այդպէս ուրեմն խօսքը մի ինչ որ մարդու
ասին էր, որի անունը չէր կարելի արտասա-
լու, որի չը յարդված մասունքը թագված էր
ուրեզմանում և որին կարելի էր ողբալ միայն
իկ արցունքներով գիշերվայ խաւարի մէջ:

Իրան հետապնդում դարձեալ ոչ ոքի տալան չի տրված.

Օրբ այս էսակը, որ պաշտօւմ է քառ, բո
Թողած կը լինի անունու միայն հա
Իր սիրալանքի և իր վշտերի,
Ո՛չ, ասս ինձ դու, կարտասութես արդեօք, կա
Եթէ նորա մութ ստուեր տարածեն չու

Համբաւի վերայ մի կեանքի, որ ողջ քեզ էր
նուիրված:

Այս, արտասուլիր և որքան էլ խիստ
իմ թնամիրը պատասառեն ենձ.

Դա թշնամիքը դատապարտն ինձ,
Քո արտասուլքը կը ջնջէ իսպառ
Դատավճիռը նոցա չարամիտ.
Քանզի վկայել կարող է երկինք,

Թէւ յանցաւոր լինեմ նոցա դէմ,
Զեմ եղել դէպ' քեզ՝ թէ ոչ չափազանց
Ես հաւատաբիմ:

Որ հերոսի աղերսները ուղղված են Իրան-
այն,—այդ հասկանալի է առաջին հայեաց-
ց. նոյնքան պարզ է և այն, թէ մի տեսա՞յ-
այն շղարշով է ծածկված նրա գէմքը, որի
ունը սեացնում են թշնամիները և որի սիր-
երբէք չի դաւաճանել իր սիրեցեալին:

Այդպէս վերջացաւ 30-կան թւականն զին մոգիկանի կեանքը: Յ. Սպ

ՆԱՄԱԿ ԱԲԱՍԹՈՒՄԱՆԻՑ

Կ վեր- Կասկած է որ պարսի գրպանը, հաւանա-
լիք, պլիւս կուսակցութեանն է պատկ-
վաճառք, առաջ բարձր է առաջ առաջ առաջ

Յակով բազմութան չսորիւ կենակա
խակ ամենաանհրաժեշտ մթերքները սարս
թանդ են. և սա շատ հասկանալի է.
աւելանում է պահանջը, այնտեղ, բնական
թանգանում է և առաջարկութիւնը»:

սական մթերքները որոց գին չունեն: ինչ որ դիցուք այսօր 10 կօպէկով է ճառվում, վաղը դառնում է 15 կօպէկ և գուղես առ, չես ուղի մի առնի»—տրանում է Ախալցխայի վաճառականը: Կամա-ապիտի հաշտվել Ախալցխայի լողիկայի հետ, և առև անօթի ստամբուլը բաւարարութիւն հանդում:

Աքասթումանի հասարակական կեանքը ւական տարօրինակ է. այստեղ գոյսովթիւն միայն երկու կուսակցութիւն.—թուղթ ից ցողների և այսպէս ասած «կուպօնի» արի բատների: Խնապէս առաջին, նոյնպէս և գ

կուսակցութեան անդամակցելու համար յս
ցէնզ է պահանջվում: Թուղթի խաղաղողներ
մակրութիւնը գրաւելու համար, իբրև ա
մակցական վճար, անհամեշտ է մի խոչոր
մար տանուլ տալ, որպէս զի ընտրութեան
արկութեան ժամանակ նորեկը չը սեանա
այսպիսով ապահովացնի իր ցէնզի հեղինա
րութիւնը: Ցաւօք սրտի պիտի խստովանեն
թուղթ խաղաղողների թւում կան ուսանո
որոնք «ճաւանականութեան թէօրիայի» ճ
տութեան ֆօրմուլան՝ կանաչ սեղանի վրա
որոնում՝ պլրեֆերանս խաղի միջնորդութե
«Կուպօնինի արիստօկրատների» շրջանը մտ
ցերեկօնիալն աւելի բարդ է. սրանք նորեկ
դամից պահանջում են, իբրև կանխական
դամակցական վճար, ի միջի այլոց, որպէս զ
հիմնաւորապէս ծանօթ լինի անգլիական լա
րի կենցաղավարութեանը... Պատահաբար
տեղ եկողը, եթէ չէ պատկանում յիշեալ
ոակցութեան, անշուշտ ասկետի կեանք ո
վարի:

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

ծում ամբողջ պարբերութիւններ պ. Ստ. Տէր Սարգսեանի գրուածքից: Կարծում ենք, ապա ցոյցների դէմ դժուար է բան ասել, բայց երբեմն մարդիկ աշխատում են անպատճառ բան ասելու... Այս օրերս Թիֆլիսի հայոց մի լրա գրում կարգացնվ «Փաստեր և մաքեր» վերնա գրավ մի յօդուած, որի հեղինակը մեծ սիրով ու յարգանքով խօսելով Արտիվեանի և նրա մանվան 50-ամեակի ասելիով, ի միջի այլոց, որովէ Կողմնակի պատասխան «Մշակի մէջ տպված մեր յօդուածին, ասում է, որ ինքը՝ փորձի համար պ. Ստ. Տէր-Սարգսեանի գրուածքը տուելի է մեր միջակ ընթերցողներից մի քանիսին կարդալու և նրանք «Ճայրէ ի ծայր» պատմել են «Արտիվեանի գրականութեան (ական) և հասարակական գործունեութիւնը», չը նայելով որ այդ միջակ ընթերցողներն առաջնուց ոչինչ կարդացած չեն եղել Արտիվեանի մասին: Եւ յօդուածի հեղինակին այդ փորձն անելու դրուել է այն հանդամանքը, որ, ինչպէս ինքն էլ ասում է, Արտիվեանի կենսագործ ա. Տէր-Առաջականի ժ-

Ս. ա ա ջին. մենք չը կիտենք, թէ այդ ինչ «միջակ ընթերցադիմեր» են, որ այդպիսի մի լեզւագիտական հերոսութիւն են ցոյց տուել... Եթէ դրանք պատկանում են ամբողջ շարականներ անդիր անող մեր հին, ա զսախ կ ա լ տիրացուների դաօին կամ հէնց նոյն հանգուցեալ Այլվաղեան Կարապետ եպիսկոպոսից հայերէն լեզու ուսած մօնթերի շարքին, այն ժամանակ մենք հաւատում ենք, որ նրանք կարող էին «ձայրէ ի ձայր» պատմել Սրովեանի մասին զրած այդ ամբողջ վանական շարադրութիւնը և պատմել ձիշտ այն պէս, ինչպէս որ գրել է պ. Տէր-Սրագուսեան, առանց մազի չափ չեղվելու։ Միամուռթիւն է կարծել, որ դա ապացոյց է պ. Տէր-Սրագուսեանի լեզուի պարզութեան և կոկութեան։ Մենք կիտենք պառաներ, որոնք ամբողջ «Եփիմնրոտէն»—այդ խրթնաբարբառ և անիմաստ հանելուկների ու օյինբաղութիւնների տոպարակը—բերան դիտեն և կարող են ծայրէ ի ծայր պատմել։ Այդ դեռ չէ նշանակում, որ թիվսմազիր Եփիմնրոտէն մի պարզ և զեղեցիկ զրուածք է։ Եր կը որդ՝ մենք շատ նորհակալ կը լինէինք, եթէ այդ «միջակ ընթերցադիմեր» կամ հէնց նոյն իսկ յիշեալ յօդուածագիրը պարզէին մեզ, թէ օրինակ, ինչ են հասկացել իրանք Սրովեանի կենոսագրութիւնից վերցրած այն նըմուներից, որ մենք մէջ ենք բերել մեր յօդուածում և որոնք ահագին պարբերութիւններ են կազմում։ Գրաց կը գանք, որ ոինչն...

Զէ, ականաւոր մարդկանց կենսագրութիւններ առեւ «իսկ է» ամեն մասսա պահ. (Ե)

սոր գրալը «վաւ չ, ասսս սարդու բան չ»:
Եւ այդ բանաւում շատ հետա կարող էր համոզվել
նաև ականաւոր Արտիկանի կինսագրովը, եթէ
նա՝ ուստաց մայրաքաղաքում ապրելով՝ աչքի
անցկացնէր օրինակ էնց Պուչկինի, Լեռմծնտովի,
Պիսարեվի, Նելլոնսօվի մատին զրած և նրանց
երկերի լիակատար հրատարակութիւններին կցած
այս գրական-կինսագրական ամփոփի, հմտալից
յօդուածները, որոնք պատկանում են Միհայ-
լովսկու, Սկարիչեվսկու, Եւդ. Սոլօվեօվի և Իվա-
նօվի գրիչներին: Նա խսկոյն կը տեսնէր, որ
նիւթի խորին ուսումնամասիրութիւնը, մտածելու,
դատելու պարզ ձեռ ու եղանակը և լեզուի թե-
թեռնիւնն ու կոկութիւնը կազմում են այդ
յօդուածների զվարար արժանիքը: Այս, կար
ժամանակ, երբ մեզանում տիրացուական ծանր
ու տափակ լեզուն խմասութեան ապացոյց էր,
երբ մեր մաքի խորութիւնն արտայայտվում էր
խրթին, անիմաստ ոճեր զործածելում, երբ մեր
զգացումները, մեր պօչեվիան պտշտում էին միայն
ոչ ու ոչ, աչ ու վահ և աւաղ ձայնարկութիւն-

ըմայթին, լուրջ կերպով մտածում էր Իրլան-
դիայի ափը գորք իշեցնելու մասին, (յետոյ և
Հեղինէի կղզում նա ախոսում էր, որ փոխա-
նակ Եգիպտոս գնալու Իրլանդիա չէր գնացել) և
Որբէրու Էմմէտը 1802 թ. նոյեմբերին վերա-
դարձաւ Հայրենիք դրական խոստում ստացած,
թէ Փրանչիական գորքը ափ կիշնի 1803 թ. օ-

Գոստոս ամսին: Քաջալերված զրանով, Նա անխռնջ եռանդով սկսեց նոր դաւաղբութիւնն կազմակերպել երկրի բոլոր մասերում: Նա համոզված էր, թէ 1798 թ., յեղափոխութիւնն անաշող անցաւ այն պատճառով, որ գործառնական յենակէտ չունէր իր-

լանդիայի մայրաքաղաքում: Ուստի նա վճռեց
ամենից առաջ զրաւել Գուբընը և մանաւանդ
նրա ամրոցը, որի մուտքը միշտ բաց էր լինում
մինչև երեկոյ: Գիշեր-ցերեկ անընդհատ հակում
էր նա ապստամբութեան նախապատրաստու-
թիւններին: Գուբընի զանազան թալերում
վարձված էին մի քանի տներ, որտեղ անդադար
պատրաստվում էին զէնքեր, ուոմբեր և վառօդք:
Նա ինքը միշտ շրջապատված էր լինում աջա-
կիցների փոքրիկ խմբակով, որոնք, թւով 15, մեծ-
մասամբ հասարակ ժողովրդից էին և թոյլ էր
տալիս իրան միմիշայն կարճատև հանգիստ վա-
ռօդի պահեստներից մէկում գցած դօշակի վրա:
Հազար մարդոց աւելի գիտէին գաղտնիքը,
բայց նրանց մէջ չը գտնվեց ոչ մի դաւաճան և
կառավարութիւնը ոչ մի կասկած չունէր այդ
պատրաստութիւնների մասին: Էմբէտի դրամա-
կան միջոցները հատան՝ ծախսելով այդ պատ-

ների շորջը: Մեր ճաճամաններովներն ու դամբանականներն աննման էին իրանց անբավանդակութեամբ: Բայց այդ ժամանակները, փառք Աստվածոց, անցել են: Եւ այդ այդ ուրիշ, այդ հնամալոթեամբ խորդված ժօաննակ՝ այն էլ Արովինակին, ինչպէս որ այդ մասում է նրա կինսապրոցը, այդ լեռով ու այդ ոճով գրել մեր նշանաւոր հայի կեանքն ու դործերը և կը ել նրա երկիր լիակատար հրատարակութեամբ, այդ նշանակում է առնել ու առիծի վրա փալան զնել:

Ա. Ծառութեան

ծակերից հաղի գուրու են զալիս գաւառական կեանքի մի քանի կտորներ—սպանութիւններ, հրդեններ, ընկեցիններ, իսկ խոյոր երևոյթները, ինչ տեսակ և լինեն, տեղ չեն գտնում: Ի չարկէ, այդ բանի մէջ ամենից քիչ մեղաւոր է գաւառական մասուը: Դժբախտաբար մայրաքաղաքի մասուը ևս շատ բիչ է զբաղված զաւասեակի մի անկարան հաստատել Արդինի կապած են այդ վիճակինի անուան: Տեսական կարգին ամսութիւնը միշտ տեղ կը գտնի այդ մասութիւն մէջ, բայց զաւասի է էական կարգին ամսութիւնը միշտ մասութիւնը միշտ է առնել ու առիծի վրա փալան զնել:

Հետաքիրն արլէն հալզրդեց, որ օգոստոսի

4-ին, Սօգիլիվի գաւառում, իր սեփական կալուածում, վախճանվեց յայտնի ուսու գեներալ Միհայիլ Զերնեաւի Նրկոս պատմական զէպքը կապած են այդ վիճակինի անուան հետ: Կալիսին-Ասիակի արշաւանքի ժամանակ մասութեամբ կը գրացը իր գործով Տաշկին քանակից ամսութիւնը միշտ է առնել:

Ա. Ծառութեան

Երկրագործոթեան մինհաստութիւնը՝ կամենարով մշակել և զարգացնել ձի թե նու ու ըերբը Կովկասում, որոշել է ձիթենու ամենալաւատեսակների մի անկարան հաստատել Արդինի շրջանամասում: Կամալ-շամանի միշտ առաջ կամաւոր գաւառում ամսութիւնը միշտ է առնել:

Ա. Ծառութեան

Երկրագործոթեան միշտ է առնել:

Ա. Ծառութեան

